

سازمان ملل متحد و نسل‌کشی در غزه: راه‌های حقوقی برای بازگرداندن اعتبار نهادی

تا پایان سال ۲۰۲۵، نسل‌کشی ادامه‌دار در غزه یکی از تعیین‌کننده‌ترین و ویرانگرترین بحران‌های قرن بیست و یکم را تشکیل می‌دهد. ماهیت مداوم و سیستماتیک کارزار نظامی اسرائیل – که با تخریب زیرساخت‌های غیرنظامی، محرومیت از غذا، آب و مراقبت‌های پزشکی، و کشتار گسترده غیرنظامیان مشخص می‌شود – یک تسویه‌حساب عمیق در نظم حقوقی بین‌المللی را برانگیخته است.

۱. دولت‌ها و سازمان‌هایی که نسل‌کشی غزه را به رسمیت می‌شناسند

یک مجموعه رو به رشد از نظرات بین‌المللی، شامل دولت‌ها، نهادهای بین‌دولتی، مکانیسم‌های سازمان ملل متحد و سازمان‌های جامعه مدنی، اکنون اقدامات اسرائیل در غزه را به عنوان نسل‌کشی در معنای کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸) شناسایی می‌کنند. این چارچوب‌بندی نه تنها محکومیت لفظی را منعکس می‌کند، بلکه یک توصیف حقوقی است که بر تعهدات معاهداتی، روندهای قضایی و یافته‌های تحقیقاتی معتبر استوار است.

فهرست زیر دولت‌ها، نهادهای بین‌دولتی و مؤسساتی را شناسایی می‌کند که اقدامات اسرائیل در غزه را به طور رسمی نسل‌کشی نامیده یا در این زمینه به کنوانسیون نسل‌کشی ارجاع داده‌اند:

- **آفریقای جنوبی** — پرونده دیوان بین‌المللی دادگستری کاربرد کنوانسیون نسل‌کشی (آفریقای جنوبی علیه اسرائیل) را با اتهام نسل‌کشی ثبت کرد (۲۹ دسامبر ۲۰۲۳)، که دیوان اتهامات نسل‌کشی را در مرحله اقدامات موقت «محتمل» یافت (۲۶ ژانویه ۲۰۲۴).
- **ترکیه** — به طور رسمی در دیوان بین‌المللی دادگستری به نفع پرونده نسل‌کشی آفریقای جنوبی مداخله کرد (۷ اوت ۲۰۲۴).
- **برزیل** — رئیس‌جمهور لولا اقدامات اسرائیل در غزه را بارها «نسل‌کشی» نامید (۱۸ و ۲۶ فوریه ۲۰۲۴؛ ۸ ژوئن ۲۰۲۵).
- **کلمبیا** — رئیس‌جمهور گوستاوو پترو کارزار اسرائیل را علناً «نسل‌کشی» توصیف کرد (۱ مه ۲۰۲۴؛ ۳۰ اوت ۲۰۲۵؛ سخنرانی مجمع عمومی ۲۳ سپتامبر ۲۰۲۵).
- **عربستان سعودی** — ولیعهد محمد بن سلمان کارزار اسرائیل را «نسل‌کشی» نامید (۱۱ نوامبر ۲۰۲۴).
- **پاکستان** — اطلاعیه‌های مطبوعاتی و بیانیه‌های وزارت خارجه بارها به «نسل‌کشی در غزه» اشاره کرده‌اند.
- **مالزی** — بیانیه‌های وزارت خارجه اقدامات اسرائیل را صراحتاً «نسل‌کشی» توصیف کرده‌اند (چندین بیانیه در ۲۰۲۵).
- **اندونزی** — بیانیه‌های وزارت خارجه از واژه «نسل‌کشی» برای محکومیت عملیات اسرائیل در غزه استفاده کرده‌اند (اوت ۲۰۲۴).
- **هندوراس** — دولت آنچه را «نسل‌کشی» نامید محکوم کرد و سفیر خود را فراخواند (اکتبر ۲۰۲۳).

- **بولیوی** — بیانیه مداخله برای حمایت از پرونده نسل‌کشی دیوان بین‌المللی دادگستری ثبت کرد؛ مواد رسمی مسئله را در قالب کنوانسیون نسل‌کشی چارچوب‌بندی کرده‌اند (اکتبر ۲۰۲۴).
- **سازمان همکاری اسلامی (OIC)** — حمله به غزه را «نسل‌کشی جمعی» نامید (دسامبر ۲۰۲۳) و بعداً یافته‌های نسل‌کشی تحقیقات سازمان ملل را استقبال کرد (سپتامبر ۲۰۲۵).
- **شورای همکاری خلیج (GCC)** — بیانیه اجلاس جرایم اسرائیل در غزه را «بخشی از برنامه نسل‌کشی و پاکسازی قومی» محکوم کرد (۱ دسامبر ۲۰۲۴).
- **کمیسیون مستقل بین‌المللی تحقیق سازمان ملل (COI)** — تعیین کرد که اسرائیل در غزه نسل‌کشی مرتکب شده است (گزارش منتشر شده در ۱۶ سپتامبر ۲۰۲۵).
- **کمیته ویژه سازمان ملل در مورد عملکردهای اسرائیل** — تعیین کرد که روش‌های جنگی اسرائیل در غزه «با ویژگی‌های نسل‌کشی مطابقت دارد» (۱۴ نوامبر ۲۰۲۴).
- **انجمن بین‌المللی محققان نسل‌کشی (IAGS)** — قطعنامه اعضا (۳۱ اوت ۲۰۲۵) که تعیین می‌کند اقدامات اسرائیل در غزه تعریف حقوقی نسل‌کشی را برآورده می‌کند؛ به طور گسترده گزارش شده است.
- **عفو بین‌الملل** — چندین بیانیه در ۲۰۲۵ که ادعا می‌کند اسرائیل در غزه نسل‌کشی مرتکب می‌شود، از جمله استفاده از گرسنگی به عنوان روش نابودی.
- **دیده‌بان حقوق بشر (HRW)** — گزارش ۱۷۹ صفحه‌ای (۱۹ دسامبر ۲۰۲۴) که «اعمال نسل‌کشی» و نابودی (جنایت علیه بشریت) را در ارتباط با سیاست‌های محرومیت عمدی تعیین می‌کند.
- **مرکز اروپایی حقوق بشر و حقوق بشر (ECCHR)** — موضع حقوقی رسمی (۱۰ دسامبر ۲۰۲۴) که نتیجه می‌گیرد اسرائیل در غزه نسل‌کشی مرتکب می‌شود.
- **ب‌تسلم (سازمان غیردولتی حقوق بشر اسرائیلی)** — گزارش ۲۰۲۵ **نسل‌کشی ما** که نتیجه می‌گیرد اسرائیل در غزه نسل‌کشی مرتکب می‌شود.
- **پزشکان برای حقوق بشر - اسرائیل (PHRI)** — در گزارشی در ۲۰۲۵ نتیجه گرفت که اسرائیل نسل‌کشی مرتکب می‌شود (مانند خلاصه عفو بین‌الملل).
- **فدراسیون بین‌المللی حقوق بشر (FIDH)** — اقدامات اسرائیل را بارها نسل‌کشی توصیف می‌کند و از دولت‌ها می‌خواهد طبق کنوانسیون عمل کنند.
- **DAWN (دموکراسی برای جهان عرب اکنون)** — بیانیه‌های سازمانی بارها به نسل‌کشی ادامه‌دار در غزه اشاره می‌کنند.
- **الحق** — ثبت و حمایت که رفتار اسرائیل را صراحتاً نسل‌کشی چارچوب‌بندی می‌کند؛ به دستورات دیوان بین‌المللی دادگستری استناد می‌کند.
- **نظارت حقوق بشر اروپا-مدیترانه** — انتشارات متعدد که کارزار اسرائیل را صراحتاً نسل‌کشی می‌نامد (در اسناد HRW استناد شده).
- **مدیکو اینترنشنال** — حمایت و تحلیل‌هایی که چارچوب‌بندی نسل‌کشی در غزه را مطرح می‌کنند (ویژگی‌ها و مصاحبه‌های ۲۰۲۵).

گسترده‌گی بی‌سابقه این اجماع - که بازیگرانی از جنوب و شمال جهانی را در بر می‌گیرد و از خطوط دولتی، نهادی و علمی عبور می‌کند - تحول در درک بین‌المللی مسئولیت‌پذیری و پیشگیری را نشان می‌دهد. برای اولین بار در دوران پس از جنگ، کنوانسیون نسل‌کشی توسط چندین دولت مستقل علیه یک نسل‌کشی فعال و جاری فراخوانده شده است، با پیشرفت قابل توجه رویه‌ای در دیوان بین‌المللی دادگستری.

۲. وظیفه سازمان ملل متحد در پیشگیری از نسل‌کشی

یافته‌های تجمعی دولت‌ها، نهادهای بین‌دولتی و مکانیسم‌های سازمان ملل متحد مبنی بر اینکه کارزار ادامه‌دار اسرائیل در غزه نسل‌کشی را تشکیل می‌دهد، نه تنها نگرانی اخلاقی، بلکه یک خطر حقوقی معتبر و فوری ایجاد می‌کند که مسئولیت جمعی سازمان ملل برای پیشگیری از نسل‌کشی را درگیر می‌کند. طبق مواد ۱، ۲(۲) و ۲۴ منشور سازمان ملل متحد، شورای امنیت یک وظیفه حقوقی برای اقدام فوری و مؤثر به منظور حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و تضمین احترام به اصول اساسی حقوق بین‌الملل دارد.

کنوانسیون نسل‌کشی یک تعهد *erga omnes* برای پیشگیری و مجازات نسل‌کشی تحمیل می‌کند که یک هنجار الزامی (*jus cogens*) را منعکس می‌کند.

کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸)

- ماده I: «طرف‌های متعهد تأیید می‌کنند که نسل‌کشی... جرمی طبق حقوق بین‌الملل است که آنها متعهد به پیشگیری و مجازات آن می‌شوند.»

در پرونده بوسنی و هرزگوین علیه صربستان و مونته‌نگرو (۲۰۰۷)، دیوان بین‌المللی دادگستری حکم داد که وظیفه پیشگیری از نسل‌کشی «در لحظه‌ای که دولت از وجود خطر جدی آگاه شود یا به طور معمول باید آگاه شده باشد، ایجاد می‌شود.»

دیوان بین‌المللی دادگستری، بوسنی علیه صربستان (حکم، ۲۶ فوریه ۲۰۰۷)

- «تعهد یک دولت به پیشگیری و وظیفه متناظر برای اقدام در لحظه‌ای ایجاد می‌شود که دولت از وجود خطر جدی آگاه شود یا به طور معمول باید آگاه شده باشد که نسل‌کشی در حال ارتکاب است.»

بنابراین، هنگامی که شواهد معتبر برای نسل‌کشی وجود دارد – همانطور که توسط اقدامات موقت دیوان، مکانیسم‌های تحقیقاتی سازمان ملل و یافته‌های چندین دولت و سازمان حقوق بشر تعیین شده است – شورا و به ویژه اعضای دائم آن از نظر حقوقی موظف به اقدام برای پیشگیری از آن هستند. با توجه به مسئولیت اولیه شورای امنیت برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی طبق ماده ۲۴(۱) منشور و توانایی منحصر به فرد آن برای اقدام جمعی به نمایندگی از همه اعضای سازمان، این وظیفه با قدرت ویژه برای شورا اعمال می‌شود. هنگامی که نهادهای معتبر – از جمله خود دیوان – تعیین کنند که خطر محتمل نسل‌کشی وجود دارد، شورا از نظر حقوقی موظف به اقدام برای پیشگیری از آن است.

۳. سوءاستفاده از حق وتو و نقش ایالات متحده

با وجود گزارش واقعی غالب و تعهدات حقوقی الزامی ناشی از کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸) و منشور سازمان ملل متحد، ایالات متحده بارها اقدامات شورای امنیت را که هدف آن توقف آنچه دیوان بین‌المللی دادگستری «نسل‌کشی محتمل» در غزه نامیده است، مسدود کرده است. از اکتبر ۲۰۲۳، واشنگتن حق وتوی خود را حداقل هفت بار اعمال کرده است تا پیش‌نویس قطعنامه‌هایی را که آتش‌بس را اجرا می‌کنند، دسترسی بشردوستانه را تسهیل می‌کنند یا رعایت حقوق بشردوستانه بین‌المللی را مطالبه می‌کنند، مسدود کند. هر یک از این قطعنامه‌ها درخواست‌های فوری دبیرکل، دفتر هماهنگی امور بشردوستانه (OCHA) و آژانس امداد و کارهای سازمان ملل (UNRWA) و

همچنین یافته‌های مکانیسم‌های تحقیقاتی مستقل را منعکس می‌کرد، اما با این حال توسط اعتراض یکجانبه یک عضو دائم خنثی شد.

اولین وتو، اعمال شده در اکتبر ۲۰۲۳، قطعنامه‌ای را که پس از بمباران اولیه غزه توسط اسرائیل و آغاز تلفات گسترده غیرنظامیان، آتش‌بس بشردوستانه فوری مطالبه می‌کرد، مسدود کرد. وتوهای بعدی - در دسامبر ۲۰۲۳، فوریه ۲۰۲۴، آوریل ۲۰۲۴، ژوئیه ۲۰۲۴، دسامبر ۲۰۲۴ و مارس ۲۰۲۵ - الگویی مداوم و عمدی را دنبال کردند. هر بار که شورا تلاش می‌کرد طبق مسئولیت منشوری خود برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی عمل کند، ایالات متحده وتو را اعمال کرد تا اسرائیل را از مسئولیت‌پذیری محافظت کند و اقدامات جمعی را که برای حفاظت از جان غیرنظامیان طراحی شده بود، جلوگیری کند.

۴. تفسیر منشور - چارچوب حقوق معاهدات وین

منشور یک چارچوب حقوقی منسجم و یکپارچه را تشکیل می‌دهد که در آن همه مفاد دارای وضعیت هنجاری برابر هستند و باید به طور هماهنگ با یکدیگر خوانده شوند. سلسله مراتب داخلی در میان مواد آن وجود ندارد؛ بلکه هر کدام باید به طور زمینه‌ای، سیستمی و تلهولوژیک - یعنی در پرتو اهداف و اصول کلی منشور، همانطور که در مواد ۱ و ۲ بیان شده - درک شود. این تفسیر سیستمی، که بارها توسط دیوان بین‌المللی دادگستری و ارگان‌های حقوقی خود سازمان ملل تأیید شده است، تضمین می‌کند که منشور به عنوان یک ابزار واحد و غیرقابل تقسیم حکومت بین‌المللی عمل کند، نه مجموعه‌ای از قدرت‌ها یا امتیازات منزوی.

چارچوب تفسیری مندرج در کنوانسیون حقوق معاهدات وین (۱۹۶۹) به طور برابر و کامل برای منشور سازمان ملل متحد اعمال می‌شود. اگرچه منشور پیش از کنوانسیون است، اصول تفسیری کدگذاری شده در آن در زمان تدوین منشور به عنوان حقوق عرفی بین‌الملل تثبیت شده بودند و از آن زمان در رویه دیوان بین‌المللی دادگستری تأیید شده‌اند. بنابراین، منشور باید با حسن نیت، در پرتو هدف و مقصود آن و به عنوان یک کل منسجم و یکپارچه تفسیر شود.

کنوانسیون حقوق معاهدات وین (۱۹۶۹)

- ماده ۲۶ (Pacta sunt servanda): «هر معاهده‌ای که لازم‌الاجرا است برای طرف‌ها الزامی است و باید توسط آنها با حسن نیت اجرا شود.»

- ماده ۳۱(۱): «معاهده باید با حسن نیت طبق معنای عادی اصطلاحات معاهده در زمینه آنها و در پرتو هدف و مقصود آن تفسیر شود.»

- ماده ۳۱(۳)(ج): «همه قواعد مربوطه حقوق بین‌الملل قابل اعمال در روابط بین طرف‌ها باید در نظر گرفته شود.»

بنابراین، اختیاراتی که به شورای امنیت واگذار شده است، از جمله حق وتو، نمی‌تواند به گونه‌ای تفسیر یا اعمال شود که با هدف و مقصود منشور مغایرت داشته باشد.

۵. محدودیت‌های حقوقی حق وتو

در حالی که ماده ۲۷(۳) منشور سازمان ملل متحد به اعضای دائم شورای امنیت حق وتو اعطا می‌کند، این قدرت مطلق نیست. باید به طور دقیق مطابق با اهداف و اصول منشور (مواد ۱ و ۲۴) و با حسن نیت (ماده ۲(۲)) اعمال شود. به عنوان نهادی با مسئولیت اولیه برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی، شورای امنیت از نظر حقوقی موظف است وظایف خود را مطابق با این تعهدات اجرا کند.

طبق ماده ۲۴(۱)، شورای امنیت اختیارات خود را به نمایندگی از کل عضویت سازمان ملل متحد اعمال می‌کند. این مأموریت نمایندگی یک وظیفه امانی به همه اعضای آن - و به ویژه اعضای دائم دارای وتو - تحمیل می‌کند تا با حسن نیت و مطابق با اهداف اساسی منشور عمل کنند. خواننده شده همراه با مواد ۱، ۲(۲) و ۲۴(۲)، ماده ۲۴(۱) اصل را پشتیبانی می‌کند که حق وتو نمی‌تواند به طور قانونی برای ناکام گذاشتن مسئولیت جمعی شورا در حفظ صلح و امنیت بین‌المللی استفاده شود.

منشور همچنین محدودیت‌های روبه‌ای صریح برای وتو از طریق ماده ۲۷(۳) تعیین می‌کند، که مقرر می‌دارد یک طرف دعوا در تصمیم‌گیری‌های تحت فصل ششم از رأی‌گیری خودداری کند. این مقرر اصل اساسی بی‌طرفی در تصمیم‌گیری شورا را تجسم می‌بخشد. هنگامی که یک عضو دائم حمایت نظامی، مالی یا لجستیکی قابل توجه برای یک طرف درگیری مسلحانه ارائه می‌دهد، آن عضو به طور منطقی می‌تواند به عنوان طرف دعوا در نظر گرفته شود و بنابراین تحت تعهد حقوقی خودداری قرار می‌گیرد.

منشور سازمان ملل متحد

- ماده ۱(۱) «حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و به این منظور: اقدامات جمعی مؤثر برای پیشگیری و رفع تهدیدات علیه صلح و سرکوب اقدامات تجاوز یا سایر نقض‌های صلح، و آوردن تنظیم یا حل و فصل اختلافات یا موقعیت‌های بین‌المللی که ممکن است به نقض صلح منجر شود، از طریق مسالمت‌آمیز و مطابق با اصول عدالت و حقوق بین‌الملل.»
- ماده ۲(۲) «همه اعضا تعهداتی که طبق این منشور پذیرفته‌اند را با حسن نیت اجرا می‌کنند تا حقوق و مزایای ناشی از آن برای همه تضمین شود.»
- ماده ۲۴(۱) «برای تضمین اقدام سریع و مؤثر سازمان ملل متحد، اعضایش مسئولیت اولیه حفظ صلح و امنیت بین‌المللی را به شورای امنیت واگذار می‌کنند و موافقت می‌کنند که شورای امنیت در اجرای وظایف ناشی از این مسئولیت به نمایندگی از آنها عمل کند.»
- ماده ۲۴(۲) «در اجرای این وظایف، شورای امنیت مطابق با اهداف و اصول سازمان ملل متحد عمل می‌کند. اختیارات خاصی که به شورای امنیت برای اجرای این وظایف اعطا شده در فصل‌های ششم، هفتم، هشتم و دوازدهم تعیین شده است.»
- ماده ۲۷(۳) «در تصمیم‌گیری‌های تحت فصل ششم و تحت پاراگراف ۳ ماده ۵۲، یک طرف دعوا از رأی‌گیری خودداری می‌کند.»

در مجموع، مواد ۱، ۲(۲)، ۲۴(۱) - (۲) و ۲۷(۳) منشور، تفسیر شده مطابق با مواد ۳۱-۳۳ کنوانسیون حقوق معاهدات وین، تعیین می‌کنند که وتو یک پررگاتیو نامحدود نیست، بلکه یک قدرت مشروط است که به عنوان امانت برای جامعه بین‌المللی نگهداری می‌شود. اعمال این قدرت با سوءنیت، برای اهدافی مغایر با منشور، یا به گونه‌ای که شورا را از اجرای وظایف اولیه خود بازدارد، سوءاستفاده از حق و یک عمل *ultra vires* را تشکیل می‌دهد. چنین وتویی هیچ اثر حقوقی در چارچوب منشور ندارد و با هنجارهای الزامی (*jus cogens*) که نظم بین‌المللی را اداره می‌کنند، به ویژه آنهایی که مربوط به پیشگیری از نسل‌کشی و حفاظت از غیرنظامیان هستند، مغایرت دارد.

۶. نقش دیوان بین‌المللی دادگستری

مسئولیت شورای امنیت برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی، همانطور که در مواد ۱ و ۲۴ منشور بیان شده، لزوماً شامل وظیفه حفظ حقوق بین‌الملل و پیشگیری از جنایات است که ثبات روابط بین‌المللی را تهدید می‌کند. مأموریت شورا یک پررگاتیو سیاسی نیست، بلکه یک رابطه امانی حقوقی است که به نمایندگی از کل عضویت اجرا می‌شود و توسط اهداف و اصول منشور محدود می‌شود. هنگامی که یک عضو دائم وتو را برای مسدود کردن اقدامات پیشگیری یا پاسخ به نقض‌های جدی حقوق بین‌الملل - از جمله نسل‌کشی، جنایات علیه بشریت یا نقض‌های جدی کنوانسیون‌های ژنو - اعمال می‌کند، چنین اقدامی سوءاستفاده از قدرت وتو و یک عمل **ultra vires** منشور را تشکیل می‌دهد.

در چنین شرایطی، نقش تفسیری دیوان بین‌المللی دادگستری حیاتی می‌شود. طبق ماده ۳۶ اساسنامه خود، دیوان می‌تواند صلاحیت قضایی اختلاف را اعمال کند زمانی که یک اختلاف توسط دولت‌های عضو در مورد تفسیر یا کاربرد منشور یا کنوانسیون نسل‌کشی ارائه شود. علاوه بر این، طبق ماده ۶۵ اساسنامه دیوان و ماده ۹۶ منشور، مجمع عمومی یا شورای امنیت و همچنین سایر ارگان‌های مجاز سازمان ملل می‌توانند نظریه مشورتی درخواست کنند تا پیامدهای حقوقی استفاده از وتو در زمینه‌های خاص را روشن کنند. اگرچه نظرات مشورتی به طور رسمی الزامی نیستند، تفسیرهای معتبر منشور را تشکیل می‌دهند و وزن تعیین‌کننده‌ای در عمل سازمان ملل دارند.

منشور سازمان ملل متحد

- ماده ۹۶(۱) «مجمع عمومی یا شورای امنیت می‌توانند از دیوان بین‌المللی دادگستری نظر مشورتی در مورد هر مسئله حقوقی درخواست کنند.»

در حالی که دیوان بین‌المللی دادگستری (دیوان) صلاحیت صریحی برای اعلام بی‌اعتباری یک تصمیم یا وتوی شورای امنیت ندارد، صلاحیت تفسیر منشور سازمان ملل متحد و تعیین پیامدهای حقوقی اقدامات تحت آن را حفظ می‌کند. دیوان به عنوان ارگان اصلی قضایی سازمان ملل متحد (ماده ۹۲ منشور) هم توابع اختلافی و هم مشورتی را اعمال می‌کند که سؤالات تفسیر منشور و قانونی بودن اقدامات ارگان‌های سازمان ملل را در بر می‌گیرد. بنابراین، اگر یک عضو دائم تعیین شود که وتو را با سوءنیت یا **ultra vires** نسبت به اهداف و اصول منشور اعمال کرده است، دیوان در اصل می‌تواند تأیید کند که چنین وتویی از نظر حقوقی بی‌اثر بود و پیش‌نویس قطعنامه مربوطه در ماهیت به تصویب رسیده تلقی می‌شود.

در اصطلاحات عملی، چنین تعیین اجازه می‌دهد اعضای دیگر شورای امنیت وتویی را که مغایر با منشور اعمال شده است، بدون اثر حقوقی در نظر بگیرند، که به شورا اجازه می‌دهد با تصویب قطعنامه مربوطه در ماهیت ادامه دهد. وتو به عنوان **null ab initio** درمان می‌شود - ناتوان از نفی وظیفه جمعی شورا در حفظ صلح و امنیت.

۷. بازگرداندن اعتبار سازمان ملل متحد - مسیری از طریق حقوق

بحران آشکار شده توسط نسل‌کشی غزه نشان داده است که فلج سازمان ملل نه عمدتاً شکست متن بنیانگذار آن است، بلکه تفسیر و کاربرد آن. ناتوانی شورای امنیت در اقدام - علی‌رغم به رسمیت شناختن نسل‌کشی محتمل توسط دیوان بین‌المللی دادگستری و مکانیسم‌های تحقیقاتی خود سازمان ملل - ناشی از کمبود اختیار حقوقی نیست، بلکه از سوءاستفاده از وتو توسط یک عضو دائم که با اهداف منشور مغایرت دارد.

فراخوان‌ها برای اصلاح منشور، اگرچه از نظر اخلاقی الزامی، مدت‌هاست که در ناتوانی رویه‌ای تغییر ماده ۱۰۸ در سیستمی که نیازمند رضایت کسانی است که بیشترین سرمایه‌گذاری را در حفظ امتیاز خود دارند، شکست خورده‌اند.

بنابراین، راه حل نه در پروژه دست نیافتنی باز نویسی منشور، بلکه در تفسیر آن مطابق با حقوق معاهدات و منطق داخلی خود منشور نهفته است.

اولین و فوری ترین گام، کسب نظر مشورتی از دیوان بین المللی دادگستری (دیوان) در مورد قانونی بودن و محدودیت های قدرت وتو طبق ماده ۲۷(۳) منشور است. چنین نظری منشور را تغییر نمی دهد، بلکه آن را مطابق با کنوانسیون حقوق معاهدات وین (VCLT) و هنجارهای الزامی حقوق بین الملل تفسیر می کند و تأیید می کند که وتو – مانند هر قدرت تحت منشور – توسط تعهدات حسن نیت، هدف و مقصود و *jus cogens* مشروط است.

مسیرهای دوگانه به دیوان: مجمع عمومی و شورای امنیت

طبق ماده ۹۶(۱) منشور سازمان ملل متحد و ماده ۶۵ اساسنامه دیوان بین المللی دادگستری، هم مجمع عمومی و هم شورای امنیت صلاحیت درخواست نظر مشورتی در مورد هر مسئله حقوقی را دارند. هر مسیر یک وسیله متمایز – اما مکمل – برای سازمان ارائه می دهد تا محدودیت های حقوقی وتو را روشن کند.

مسیر مجمع عمومی یک مسیر واضح و تضمین شده ارائه می دهد، زیرا چنین قطعنامه ای تنها به اکثریت ساده نیاز دارد و تحت وتو قرار نمی گیرد. این آن را به قابل دسترس ترین و رویه ای امن ترین وسیله برای کسب روشن سازی قضایی دامنه و محدودیت های وتو، به ویژه در مواردی که خود شورای امنیت فلج است، تبدیل می کند.

شورای امنیت اما همچنان صلاحیت درخواست چنین نظری را حفظ می کند. در اینجا سؤال مطرح می شود که آیا وتوی یک عضو دائم می تواند شورا را از درخواست مشاوره حقوقی در مورد محدودیت های اختیارات خود بازدارد. طبق ماده ۲۷(۲) منشور، تصمیمات شورای امنیت در مورد مسائل رویه ای با رأی مثبت نه عضو اتخاذ می شود و تحت وتو قرار نمی گیرد. قطعنامه ای که نظر مشورتی درخواست می کند – که نه حقوق ماهوی تعیین می کند و نه تعهدات الزامی تحمیل می کند – به وضوح در این دسته رویه ای قرار می گیرد.

منشور سازمان ملل متحد

- ماده ۲۷(۲) «تصمیمات شورای امنیت در مورد مسائل رویه ای با رأی مثبت نه عضو اتخاذ می شود.»

سابقه نامیبیا (S/RES/284 (1970) این تفسیر را پشتیبانی می کند: درخواست شورا برای نظر مشورتی در مورد پیامدهای حقوقی حضور آفریقای جنوبی در نامیبیا به عنوان تصمیم رویه ای درمان شد و بدون وتو پذیرفته شد. به طور مشابه، قطعنامه ای که نظر مشورتی در مورد محدودیت های قدرت وتو درخواست می کند، نیز به فرآیند نهادی خود شورا مربوط می شود و عمل ماهوی که حقوق یا تعهدات دولتی را تحت تأثیر قرار دهد، نیست.

بنابراین، شورای امنیت می تواند به طور قانونی قطعنامه ای را تصویب کند که نظر مشورتی دیوان در مورد محدودیت های وتو را به عنوان رأی گیری رویه ای درخواست کند، که تنها به نه رأی مثبت نیاز دارد و تحت وتو قرار نمی گیرد. پس از ارسال، بر عهده دیوان بین المللی دادگستری است که تصمیم بگیرد آیا درخواست را بپذیرد. با این کار، دیوان به طور ضمنی تأیید می کند که مسئله رویه ای است و به طور مناسب در برابر آن قرار دارد – و بنابراین از طریق حقوق به جای سیاست حل می کند که آیا سؤال محدودیت های وتو در صلاحیت قضایی دیوان قرار می گیرد.

این مسیر تضمین می کند که هیچ عضو دائمی نمی تواند به طور یکجانبه سازمان ملل متحد را از کسب تفسیر حقوقی ابزار بنیانگذار خود بازدارد. همچنین اصل *effet utile* طبق کنوانسیون وین را رعایت می کند – اینکه هر معاهده باید به

گونه‌ای تفسیر شود که اثر کامل به هدف و مقصود آن داده شود. اجازه دادن به وتو برای جلوگیری از روشن‌سازی حقوقی قانونی بودن خود وتو، یک پارادوکس منطقی و حقوقی خواهد بود که منشور را منسجم و یکپارچگی نظم حقوقی بین‌المللی را تضعیف می‌کند.

بازگرداندن برتری حقوق

بنابراین، هم مجمع عمومی و هم شورای امنیت مسیرهای قانونی و مکمل برای کسب نظر مشورتی از دیوان دارند. مسیر مجمع عمومی از نظر رویه‌ای تضمین شده است؛ مسیر شورای امنیت از نظر حقوقی قابل دفاع تحت منشور و حقوق معاهدات است. هر کدام همان هدف اساسی را به دست می‌آورد: روشن کردن اینکه وتو نمی‌تواند به طور قانونی برای مسدود کردن پیشگیری از نسل‌کشی یا ناکام گذاشتن اهداف سازمان ملل اعمال شود.

از طریق این فرآیند، سازمان گامی حیاتی برای بازگرداندن اعتبار خود برمی‌دارد - و تأیید می‌کند که اختیارات آن نه از قدرت، بلکه از برتری حقوق بین‌الملل ناشی می‌شود. حاکمیت قانون، نه امتیاز سیاسی، باید حتی قدرتمندترین ارگان‌های سازمان ملل متحد را هدایت کند. تنها با تأیید این اصل می‌تواند سازمان هدف بنیانگذار خود را بازپس گیرد: **نجات نسل‌های آینده از بلای جنگ.**

نتیجه‌گیری

اعتبار سازمان ملل متحد امروز در لحظه‌ای از تسویه حساب عمیق قرار دارد. نسل‌کشی در حال آشکار شدن در غزه شکاف‌های درون نظم حقوقی بین‌المللی را آشکار کرده است - نه در ناکافی بودن هنجارهای آن، بلکه در شکست نهادهای آن در حفظ آنها. ممنوعیت نسل‌کشی، مندرج در **کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸)** و به عنوان **jus cogens** به رسمیت شناخته شده، همه دولت‌ها و همه ارگان‌های سازمان ملل متحد را بدون استثنا الزام‌آور می‌کند. با این حال، علی‌رغم شواهد غالب و تعیین‌های رسمی دیوان بین‌المللی دادگستری، ارگان اصلی سازمان برای حفظ صلح و امنیت توسط سوءاستفاده از وتو فلج مانده است.

این فلج یک ویژگی اجتناب‌ناپذیر سیاست بین‌المللی نیست؛ یک **شکست حکومتی** و یک **نقض اعتماد حقوقی** است. اعضای دائم شورای امنیت اختیارات خود را به نمایندگی از کل عضویت طبق ماده ۲۴(۱) منشور نگهداری می‌کنند. این اختیار امانی است، نه مالکیتی. هنگامی که وتو برای حفاظت از نسل‌کشی ادامه‌دار یا مسدود کردن حفاظت بشردوستانه استفاده می‌شود، دیگر ابزار حفظ صلح نیست، بلکه ابزار مصونیت می‌شود. چنین استفاده‌ای **ultra vires** است - فراتر از اختیارات واگذار شده توسط منشور - و از نظر حقوقی با حرف و روح سازمان ملل متحد ناسازگار است.

در نهایت، توانایی سازمان ملل برای بازگرداندن مشروعیت خود به تمایل آن برای **اجرای حقوق خود** بستگی دارد. بازگرداندن اعتبار به معنای صدور صرف قطعنامه‌ها یا گزارش‌ها نیست؛ به معنای همسو کردن سازمان با اصولی است که ایجاد آن را توجیه کرد - صلح، عدالت، برابری و حفاظت از حیات انسانی. نسل‌کشی در غزه میراث این عصر را تعریف خواهد کرد، نه تنها برای دولت‌های مستقیماً درگیر، بلکه برای کل سیستم بین‌المللی.

اعتبار سازمان ملل متحد و یکپارچگی خود حقوق بین‌الملل به این انتخاب بستگی دارد.

مجمع عمومی سازمان ملل متحد - پیش‌نویس قطعنامه

این پیش‌نویس قطعنامه با حسن نیت و از روی ضرورت ارائه می‌شود، با استناد به اصولی که قرن‌ها در سنت‌های بزرگ حقوقی جهان بیان شده‌اند و بیان می‌کنند که اختیار باید با صداقت، عدالت و احترام به حیات اعمال شود.

به عنوان راحتی و منبع برای هر دولت عضو یا گروهی از دولت‌های عضو ارائه می‌شود که مایل به پیگیری مسیر قانونی و سازنده از طریق مجمع عمومی برای روشن کردن محدودیت‌های قدرت و تو طبق ماده ۲۷(۳) منشور سازمان ملل متحد مطابق با چارچوب تفسیری کنوانسیون حقوق معاهدات وین و کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸) هستند.

پیش‌نویس الزامی نیست و هیچ ادعای مالکیت ندارد. به گونه‌ای طراحی شده است که توسط هر دولت یا هیئتی تغییر، تطبیق یا گسترش یابد، همانطور که الزامات صلح بین‌المللی و اهداف سازمان ملل متحد مناسب بدانند.

با این اعتقاد ارائه می‌شود که جایی که اصلاح سیاسی دست‌نیافتنی باقی می‌ماند، تفسیر قانونی امن‌ترین وسیله برای بازگرداندن اعتبار سازمان ملل متحد و تأیید برتری حقوق بین‌الملل بر قدرت است.

درخواست نظر مشورتی دیوان بین‌المللی دادگستری در مورد محدودیت‌های حقوقی قدرت و تو طبق ماده ۲۷(۳) منشور سازمان ملل متحد

مجمع عمومی،

یادآوری اهداف و اصول سازمان ملل متحد، همانطور که در منشور تعیین شده است،

تأیید اینکه طبق ماده ۲۴(۱) منشور، اعضا مسئولیت اولیه حفظ صلح و امنیت بین‌المللی را به شورای امنیت واگذار کرده و موافقت که شورا به نمایندگی از آنها عمل کند،

تصدیق اینکه همه اعضا باید تعهداتی که طبق منشور پذیرفته‌اند را با حسن نیت اجرا کنند، طبق ماده ۲(۲)،

به یاد آوردن اینکه طبق ماده ۲۷(۳) منشور یک طرف دعوا در تصمیم‌گیری‌های تحت فصل ششم و تحت پاراگراف ۳ ماده ۵۲ از رأی‌گیری خودداری می‌کند،

یادآوری ماده ۹۶(۱) منشور و ماده ۶۵ اساسنامه دیوان بین‌المللی دادگستری، که مجمع عمومی را قادر می‌سازد نظر مشورتی در مورد هر مسئله حقوقی درخواست کند،

تأیید اینکه کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸) (کنوانسیون نسل‌کشی) یک تعهد *erga omnes* و *jus cogens* برای پیشگیری و مجازات نسل‌کشی کدگذاری می‌کند،

توجه به رویه دیوان بین‌المللی دادگستری، از جمله کاربرد کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (بوسنی و هرزگوین علیه صربستان و مونته‌نگرو) (حکم ۲۶ فوریه ۲۰۰۷)، که حکم داد وظیفه پیشگیری از نسل‌کشی در لحظه‌ای که یک دولت از خطر جدی آگاه شود یا باید آگاه شده باشد، ایجاد می‌شود،

تصدیق اینکه کنوانسیون حقوق معاهدات وین (۱۹۶۹) حقوق عرفی بین‌الملل در مورد تفسیر و اجرای معاهدات را منعکس می‌کند، از جمله اصول حسن نیت، هدف و مقصود و *effet utile* (مواد ۲۶ و ۳۱-۳۳)،

آگاه اینکه اعمال وتو باید با هدف و مقصود منشور، حقوق بین الملل عمومی و هنجارهای الزامی مطابقت داشته باشد و سوءاستفاده از حق نمی تواند اثرات حقوقی ایجاد کند،

نگران اینکه استفاده از وتو برای مسدود کردن اقدامات پیشگیری یا پایان دادن به نسل کشی، جنایات علیه بشریت یا نقض های جدی حقوق بشردوستانه بین المللی خطر ناتوان کردن شورا از اجرای مسئولیت های خود و تضعیف اعتبار سازمان را دارد،

مصمم به روشن کردن از نظر حقوقی محدودیت ها و پیامدهای حقوقی استفاده از وتو طبق ماده ۲۷(۳) در چنین شرایطی،

۱. تصمیم می گیرد، طبق ماده ۹۶(۱) منشور سازمان ملل متحد و ماده ۶۵ اساسنامه دیوان بین المللی دادگستری، از دیوان بین المللی دادگستری نظر مشورتی در مورد مسائل حقوقی مندرج در پیوست الف این قطعنامه درخواست کند؛

۲. درخواست می کند دبیرکل این قطعنامه را همراه با پیوست های الف-ج فوراً به دیوان بین المللی دادگستری ارسال کند و پرونده واقعی و حقوقی به طور نشانگانی در پیوست ج فهرست شده را در اختیار دیوان قرار دهد؛

۳. دعوت می کند دولت های عضو، شورای امنیت، شورای اقتصادی و اجتماعی، شورای حقوق بشر، دیوان کیفری بین المللی (در چارچوب مأموریت خود) و ارگان ها، آژانس ها و مکانیسم های مربوطه سازمان ملل را به ارائه بیانیه های کتبی به دیوان در مورد مسائل مندرج در پیوست الف، و اجازه می دهد رئیس مجمع عمومی بیانیه نهادی به نمایندگی از مجمع ارائه دهد؛

۴. درخواست می کند دیوان بین المللی دادگستری، در صورت امکان، اولویت به این موضوع بدهد و مهلت هایی برای بیانیه های کتبی و رویه های شفاهی تعیین کند که با فوریت ذاتی در مسائل شامل هنجارهای الزامی و وظیفه پیشگیری از نسل کشی مناسب باشد؛

۵. فراخوان شورای امنیت برای بررسی عمل خود در مورد وتو تا زمان نظر مشورتی، در پرتو مواد ۱، ۲(۲)، ۲۴ و ۲۷(۳) منشور، کنوانسیون نسل کشی و کنوانسیون حقوق معاهدات وین؛

۶. تصمیم می گیرد یک مورد با عنوان «پیگیری نظر مشورتی دیوان بین المللی دادگستری در مورد محدودیت های قدرت وتو طبق ماده ۲۷(۳) منشور» را در دستور کار موقت جلسه بعدی خود بگنجاند و به بررسی بیشتر موضوع ادامه دهد.

پیوست الف — سؤالات به دیوان بین المللی دادگستری

سؤال ۱ — تفسیر معاهده و حسن نیت

۱. آیا قواعد عرفی تفسیر معاهدات کدگذاری شده در مواد ۳۱-۳۳ کنوانسیون حقوق معاهدات وین برای منشور سازمان ملل متحد اعمال می شود، و در صورت مثبت بودن، حسن نیت، هدف و مقصود و **effet utile** چگونه تفسیر ماده ۲۷(۳) را در رابطه با مواد ۱، ۲(۲) و ۲۴ منشور آگاه می کنند؟ ۲. به ویژه، آیا وتو مطابق با منشور می تواند اعمال شود اگر اثر آن ناکام گذاشتن مسئولیت اولیه شورا در حفظ صلح و امنیت بین المللی و مسدود کردن اقدامات مورد نیاز توسط هنجارهای الزامی باشد؟

سؤال ۲ — طرف دعوا و خودداری

معنای حقوقی عبارت «یک طرف دعوا از رأی گیری خودداری می کند» در ماده ۲۷(۳) منشور چیست، از جمله:

۱. معیارها برای تعیین اینکه آیا یک عضو شورا یک «طرف دعوا» تحت فصل ششم است؛ و ۲. آیا و چگونه حمایت مادی نظامی، مالی یا لجستیکی برای یک طرف جنگنده یک عضو دائم را به «طرف دعوا» تبدیل می‌کند که موظف به خودداری است؟

سؤال ۳ — Jus Cogens و وظیفه پیشگیری از نسل‌کشی

۱. آیا هنجارهای **jus cogens** و تعهدات **erga omnes**، از جمله وظیفه پیشگیری از نسل‌کشی طبق ماده I کنوانسیون نسل‌کشی و حقوق عرفی بین‌الملل، اعمال قانونی وتو را محدود می‌کنند؟ ۲. در چه لحظه‌ای – به ویژه در پرتو رویه دیوان در مورد خطر جدی – یک وظیفه اقدام برای شورای امنیت و اعضای آن ایجاد می‌شود، به طوری که اعمال وتو ناسازگار با منشور باشد؟

سؤال ۴ — پیامدهای حقوقی وتوی **ultra vires**

۱. پیامدهای حقوقی در چارچوب نهادی سازمان ملل چیست اگر وتو با سوءنیت، مغایر **jus cogens** یا در نقض ماده ۲۷(۳) اعمال شود؟ ۲. آیا در چنین شرایطی شورای امنیت یا سازمان ملل می‌تواند وتو را از نظر حقوقی بی‌اثر در نظر بگیرد، اقدامات را در ماهیت تصویب کند یا اثرات آن را به طور دیگری نادیده بگیرد، تا جایی که برای اجرای مسئولیت‌های شورا طبق مواد ۱ و ۲۴ لازم باشد؟ ۳. تعهدات دولت‌های عضو طبق مواد ۲۵ و ۲(۲) منشور در برابر وتوی ادعایی **ultra vires** چیست؟

سؤال ۵ — رابطه با مجمع عمومی (اتحاد برای صلح)

پیامدهای حقوقی برای اختیارات مجمع عمومی طبق مواد ۱۰-۱۴ منشور و قطعنامه A/RES/377(V) (اتحاد برای صلح) چیست، اگر وتو تحت شرایط توصیف شده در سؤالات ۳ و ۴ اعمال شود؟

سؤال ۶ — حقوق معاهدات

۱. مواد ۲۶ (**pacta sunt servanda**) و ۲۷ (حقوق داخلی توجیه نیست) کنوانسیون حقوق معاهدات وین چگونه به وابستگی یک عضو دائم به وتو کمک می‌کنند، جایی که چنین وابستگی اجرای تعهدات منشور یا کنوانسیون نسل‌کشی را جلوگیری کند؟ ۲. آیا دکتترین سوءاستفاده از حق یا اصل اینکه اعمال **ultra vires** اثرات حقوقی ایجاد نمی‌کند برای وتو در نظام حقوقی سازمان ملل اعمال می‌شود، و با چه پیامدهایی؟

پیوست ب — متون حقوقی کلیدی

منشور سازمان ملل متحد

- ماده ۱(۱): «حفظ صلح و امنیت بین‌المللی... و به این منظور اقدامات جمعی مؤثر برای پیشگیری و رفع تهدیدات علیه صلح.»
- ماده ۲(۲): «همه اعضا... تعهدات پذیرفته شده طبق این منشور را با حسن نیت اجرا می‌کنند.»
- ماده ۲۴(۱): «برای تضمین اقدام سریع و مؤثر سازمان ملل، اعضایش مسئولیت اولیه حفظ صلح و امنیت بین‌المللی را به شورای امنیت واگذار می‌کنند و موافقت می‌کنند که شورای امنیت... به نمایندگی از آنها عمل کند.»

- ماده ۲۷(۳): «در تصمیم‌گیری‌های تحت فصل ششم و تحت پاراگراف ۳ ماده ۵۲، یک طرف دعوا از رأی‌گیری خودداری می‌کند.»
- ماده ۹۶(۱): «مجمع عمومی یا شورای امنیت می‌توانند از دیوان بین‌المللی دادگستری نظر مشورتی در مورد هر مسئله حقوقی درخواست کنند.»

کنوانسیون حقوق معاهدات وین (۱۹۶۹)

- ماده ۲۶ (Pacta sunt servanda): «هر معاهده لازم‌الاجرا برای طرف‌ها الزامی است و باید با حسن نیت اجرا شود.»
- ماده ۲۷: «یک طرف نمی‌تواند مقررات حقوق داخلی خود را به عنوان توجیه عدم اجرای معاهده استناد کند.»
- ماده ۳۱(۱): «معاهده باید با حسن نیت طبق معنای عادی اصطلاحات در زمینه و در پرتو هدف و مقصود آن تفسیر شود.»
- ماده ۳۱(۳)(ج): «همه قواعد مربوطه حقوق بین‌الملل قابل اعمال در روابط بین طرف‌ها باید در نظر گرفته شود.»
- مواد ۳۲-۳۳: (وسایل کمکی؛ تفسیر متون معتبر)

کنوانسیون پیشگیری و مجازات جرم نسل‌کشی (۱۹۴۸)

- ماده I: «طرف‌های متعهد تأیید می‌کنند که نسل‌کشی... جرمی طبق حقوق بین‌الملل است که متعهد به پیشگیری و مجازات آن می‌شوند.»

دیوان بین‌المللی دادگستری — بوسنی و هرزگوین علیه صربستان و مونته‌نگرو (حکم، ۲۶ فوریه ۲۰۰۷)

- «تعهد یک دولت به پیشگیری و وظیفه متناظر برای اقدام در لحظه‌ای ایجاد می‌شود که دولت از وجود خطر جدی آگاه شود یا به طور معمول باید آگاه شده باشد که نسل‌کشی در حال ارتکاب است.»

پیوست ج — پرونده نشانگانی برای دبیرکل

برای حمایت از دیوان، از دبیرکل درخواست می‌شود پرونده‌ای را جمع‌آوری و ارسال کند که شامل موارد زیر باشد:

۱. عمل منشور سازمان ملل: ورودی‌های مجموعه عمل به مواد ۲۴ و ۲۷؛ تاریخچه travaux به ماده ۲۷(۳)؛ سابقه‌های مربوط به خودداری‌های «طرف دعوا». ۲. سوابق شورای امنیت: پیش‌نویس قطعنامه‌ها و صورتجلسات رأی‌گیری در موقعیت‌های جنایات جمعی؛ صورتجلسات کتبی جلسات که استناد به ماده ۲۷(۳) یا تعهدات خودداری را ثبت می‌کنند. ۳. مواد مجمع عمومی: قطعنامه‌ها تحت اتحاد برای صلح؛ درخواست‌های نظر مشورتی مربوطه و عمل بعدی. ۴. رویه دیوان: بوسنی علیه صربستان (۲۰۰۷)؛ اقدامات موقت مربوطه و نظرات مشورتی در مورد تفسیر منشور، jus cogens, erga omnes و اختیارات نهادی. ۵. حقوق معاهدات: مقدمات کنوانسیون وین و تفسیر ILC به مواد ۲۶-۳۳؛ یادداشت‌های دبیرخانه سازمان ملل در مورد منشور به عنوان معاهده. ۶. مجموعه پیشگیری از جنایات: گزارش‌های دبیرکل، یافته‌های HRC و COI؛ به‌روزرسانی‌های موقعیت OHCHR و OCHA؛ عمل در مورد وظایف مراقبت برای پیشگیری از نسل‌کشی و جنایات جمعی. ۷. تحلیل‌های علمی و نهادی: مواد کارشناسان شناخته شده حقوق بین‌الملل در مورد سوءاستفاده از حق، اعمال ultra vires و اثر حقوقی اعمال در نقض هنجارهای الزامی در سازمان‌های بین‌المللی.

یادداشت توضیحی (غیرعملیاتی)

- هدف: روشن کردن محدودیت‌های حقوقی استفاده از وتو، جایی که هنجارهای الزامی و تعهدات **erga omnes** درگیر هستند؛ شناسایی پیامدهای حقوقی وتوی **ultra vires**؛ و ترسیم تعامل بین شورا و مجمع (از جمله اتحاد برای صلح).
- طراحی: سؤالات در پیوست الف دیوان را دعوت می‌کنند تا:
 - مواد ۳۱-۳۳ VCLT را بر منشور اعمال کند (تفسیر با حسن نیت؛ هدف و مقصود)؛
 - «طرف دعوا» و خودداری تحت ماده ۲۷(۳) را تعریف کند؛
 - بیان کند چگونه **jus cogens** (از جمله وظیفه پیشگیری از نسل‌کشی) وتو را مشروط می‌کند؛
 - اثر حقوقی وتوی اعمال شده با سوءنیت یا مغایر هنجارهای الزامی را مشخص کند؛ و
 - نقش مجمع را وقتی شورا فلج است، روشن کند.